

[Ministeren for offentlige arbejder]

hvert fald så fair ved en udvalgmiddag, som jeg tror også hr. Dohrmann deltog i, at give mig ret i, efter at han havde undersøgt forholdene i en række andre lande, at den danske postpræcision, -kvalitet og -regularitet er second to none, som det hedder i et berømt citat. Det vil altså sige, at der ikke er rimelighed i at fortælle, hvad der skete i 1978, 1979 og 1980. Og de sidste to års forløb burde berolige hr. Dohrmann: der er ikke mere roderi i det danske postvæsen. Der er førsteklases kvalitet i det danske postvæsen, og det siger jeg uden personlig stolthed, men jeg siger det på etatens vegne; jeg siger det også som en hilsen og gratulation til etaten, og jeg siger det på postmodtagernes vegne. Det er trængt ind. Vi ser næsten ikke mere læserbreve. Vi får næsten ikke mere klager af den art, som kom endnu for to år siden, da de heller ikke var alt for berettigede, men hvor de endnu kom som en følgevirkning af de foregående års utilfredshed. Det er sobert i dag. Jeg siger ikke, det er godt nok, og hver en fejl skal der være opmærksom på, og den skal rettes, og det kan altid gøres bedre, men der er ikke noget postvæsen i Europa – og jeg er i stand til efter at have lært forholdene i USA at kende at sige: ikke noget postvæsen i verden – som gør det rigtigere og dygtigere end P&T. Det bør også siges ved denne lejlighed, og jeg håber, at det også vil tjene til beroligelse for hr. Dohrmann. Jeg henviser i øvrigt til den garanti, jeg afgav før, om ikke at misbruge, for det er ikke regeringens ønske at lave overporto for at sminke eller forbedre statsregnskabet, skønt der sandelig nok kunne være brug også for det.

Jeg kommer altså ikke den ene gang efter den anden, som hr. Dohrmann også udtrykte det, jeg kommer én gang om året med anmodninger om forhøjelse. Men det er jeg faktisk heller ikke særlig glad for, og jeg har sandelig også drøftet både med finansminister og med generaldirektøren, om vi måske kunne gøre 1986 til et friår for portostigninger. Det kan jeg ikke give noget løfte om i dag; det kommer an på så mange ting, som vi ikke har magt til at vide i dag. Men jeg har forvisset mig om, at ikke mindst erhvervslivet hellere vil have små, glidende forhøjelser, der følger en omkostnings- og prisudvikling, end de vil så at sige sidde over og så få nogle store ryk en gang imellem. Det er

meget mere forstyrrende for både bladudgiveres og erhvervsvirksomheders økonomi.

Jeg takker også fru Inger Stilling Pedersen for hendes gode indstilling til lovforslaget, og jeg skal selvfølgelig lynhurtigt være til tjeneste med alle de oplysninger, som nogle af ordførerne her ved førstebehandlingen har udbedt sig.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Ministeren sagde, at der ikke er mere roderi i postvæsenet. Jeg vil gerne sige så meget, at det tilsyneladende er rigtigt, at meget er blevet langt bedre, end det var tidligere. Det var nok os, der kom med kritikken, men det var simpelt hen, fordi vi fik den som folketingsmedlemmer, også ude fra postvæsenets kunder, og dengang var der en udbredt utilfredshed med hele ekspeditionen i postvæsenet, først og fremmest naturligvis koncentreret omkring postterminalen i København. Tilsyneladende er det blevet langt bedre. Vi får ingen klager mere som dengang, men af samme grund, altså når vi tænker på hele det roderi, er det helt uforståeligt, at man fortsat vil forhøje taksterne. Det er det, jeg ikke forstår, for det var da helt oplagt – og det var jo også det, der blev kritiseret og stadig væk bliver kritiseret – at hele det roderi og det spild af penge, der fandt sted, har givet en langt dyrere administration og kørsel i det hele taget. Derfor er det uforståeligt, at man tilsyneladende ikke har fået så meget styr på udgifterne endnu, at man kan undgå at komme her og foreslå disse evindelige portoforhøjelser. Dette skal også ses i lyset af, at denne regering erklærer, at man skal holde omkostningsniveauet i ro. I den relation synes jeg altså, det er et dårligt eksempel, at ministeren kommer her og foreslår en portoforhøjelse. Hvis man skal gøre lønmodtagerne forståeligt – og det er et yderst rimeligt synspunkt – at de skal stille deres lønkrav i bero, må det også være rimeligt, at staten – og herunder selvfølgelig ministeren – har så meget styr på sine forskellige områder, at den går foran med et godt eksempel og siger: der sker ingen stigninger næste år.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):